

ЗАПРОТОРЕНИЙ КОМАР

ІЛЮСТРОВАННИЙ СУСПІЛЬНО-ПОЛІТИЧНИЙ ТИЖНЕВИК

Ч. 7 (22)

МЮНХЕН, 1. КВІТНЯ 1948

Рік: III

Большевицькі кухарі при праці

Закордонне представництво розвідки „Комаря” надіслало нам оригінальне й ніде ще не публіковане фото членів Політбюро, які тасмно брали участь в останньому засіданні ОН. Большевицькі бонзи, не хочучи домовитись у харчовому питанні з західними великоддержавами, розклали собі оподалік Харчової Комісії ОН комуністичну ватру і заварили для Чехословаччини і Фінляндії типову „комуністичну квашу”. На фото зліва вправо: оберкухар, що знаменито грає ролью незаінтересованого „котьолком” обсерватора, Сталін, Каганович, Берія, Вишинський, Андреев, Мікоян, Хрущов (з „часами” на руці і брилянтом Герінга) та захитник родіни Вячеслав Михайлович Молотов, що заздро поглядає на Хрущові трофеї з „вітчизної” війни. — Як смакуватиме ця кваша, що її аж 8-ох кухарів варить — не треба писати.

На новий шлях

Мюнхен, 1. квітня 1948.

Остання пресова реформа, що охопила всю ДП пресу на терені Західньої Німеччини, принесла з собою багато сподіваних і нежданних змін.

У її щасливому висліді та на вимоги теперішньої переломової хвилини, що вимагає від нас якнайменше гумору, а холодної й річової серйозності та поважних політично несмішних потягнень — прийшлося нам від 1-го квітня ц. р. змінити характер нашого журналу і блискуче перейти на **суспільно-політичний тижневик** однієї з наших політичних партій.

Дошукуватись чогось у тій короткій, як жіноча пам'ять, реформі — не будемо. Хто хоче в ній наткнутись на емоційно зворушливе місце — певно його знайде, бо скорочення наших дотеперішніх ліцензій — це не абиякий удар по свободолюбній і органічно нескординованій думці нашого народу.

Змінюючи з цим числом характер „Комаря”, — робимо це переключення з великою радістю і з почуттям непритаєної приємності з наложеного на себе тягару і історичної відповідальності за свою місію.

Наші серця сповнені радістю, що відтепер будемо говорити іншими словами і засобами, а невдячний гумор лишемо деякій частині нашої ліцензійованої преси, яка під гримом серйозного журналістичного матеріалу, досі так обильно приносила нашій скитальчій громаді патентовану політичну гумористику.

Стаючи на п'єдестал політичного тижневика, ми, однак, аж ніяк не резигнуємо з специфіки нашого дотеперішнього насвітлювання облич і фактів, з нашого непідкупного „комарячого” становища до приятелів і ворогів, до свого чи чужого довкілля. **Засоби і жертви будуть у нашій грядучій роботі ті самі, будуть вони всеціло збережені, а в міру необхідності навіть посилені.**

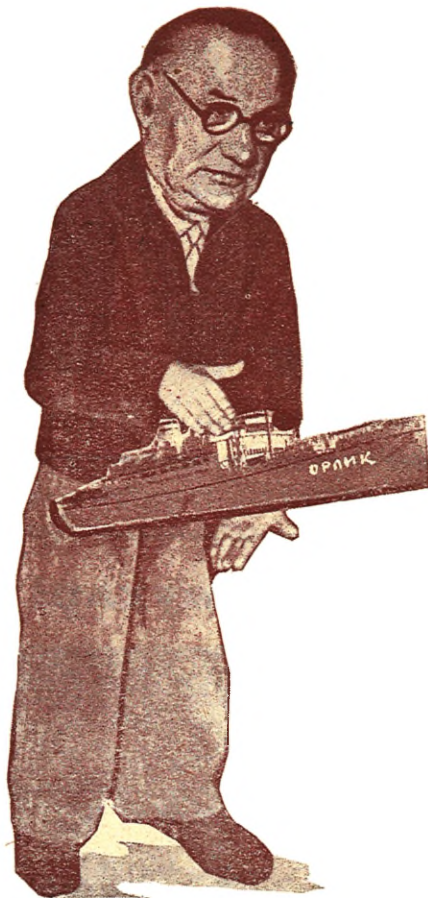
У загальному — ошоломлюючих змін у нас не буде.

Єдино нове, що його заміряємо впровадити в нашу газету — це всебічна підтримка „блискучого відокремлення” у його дальшій революційній роботі.

Нехай наші вороги прозивають нас пристойними чи непристойними епітетами і гіперболями, хай і зрадниками славетного ОУН(М), — але ми йдемо на цю путь праведника з вдяки героїчному „блискучому відокремленню”, яке впродовж свого дворічного життя постачало нас вибагливим, як каже за Косачем Хвильовий „роздерживотним” матеріалом і спричинилось у львиній частині до нашого дотеперішнього успіху в Європі і заокеаном.

На новий шлях ступаємо з вірою, що ті ідеди, за які ми змагались дотепер, за них будемо до самозабуття змагатись і далі.

Ярема Галайда

КАНАДА ДОПОМОГАЄ

Міністерство рільництва Канади переслало на руки міністра Бевіна корабель „Орлик” для мешканців табору Верхтесгаден, щоб забрати ним мешканців того табору на бур'яковий сезон за океан.

ЕРІХ КОХ ПЕРЕД УКРАЇНСЬКИМ СУДОМ

Авгсбург, 1. IV. 1948. Як довідується кореспондент „Комаря”, в кругах Найвищого Громадського Суду в Авгсбурзі кружляє вперта поголоска, що вкортці має відбутися перед Найвищим Громадським Судом карна розправа проти колишнього райхскомісаря України Еріха Коха за злочини, що їх він поповнив в Україні в жахливих 1941—1944 рр.

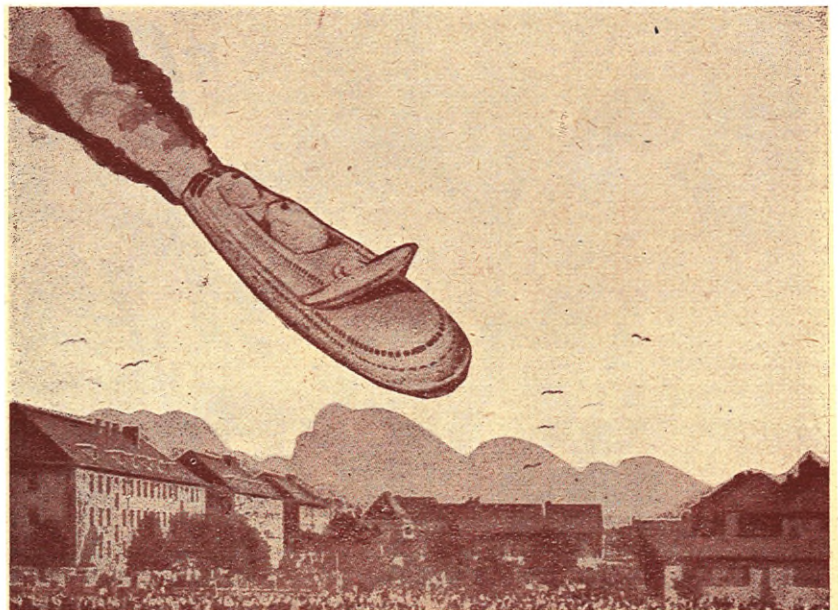
Склад трибуналу ще не вдалося скомплетувати, бо судді бандерівці, довідавшись, що під час процесу прийдеться їм співпрацювати з суддями мельниківцями, одноголосно заявили, що вони скоріше зрезигнують з нагоди покарання гітлерівського сатрапа, ніж засядуть з мельниківцями до спільного стола.

РЕФОРМА ЛІТОЧИСЛЕННЯ

Закордонне представництво УГВР носить з думкою внести до ОН проєкт зміни дотеперішнього літочислення. Згідно з тим проєктом — перший рік нової ери повинен починатися від дати 30. червня 1941 р. Необхідність зміни літочислення мотивують на Дахауерцтрасе тим, що чотирициферне число важко запам'ятати симпатикам „блискучого відокремлення” і його правильно писати.

НАШІ У ФРАНЦІЇ

Французький кореспондент „Української Трибуни” І. Вітошинський повідомляє, що йому довелося бачити генерала де Голля. В разі, якщо б де Голісти перейняли у Франції владу, згаданий кореспондент порадив французам змінити барви французького національного прапора.

АВГСБУРГ ВИЇДЖАЄ ЗА ОКЕАН

Небуденну радість переживав 1-го квітня ц. р. табір українських скитальців в Авгсбурзі, коли на таборовий майдан причалила наймодерніша американська люфторпеда, щоб з доручення Ліги Українських Фармерів Канади забрати всіх мешканців на Антарктиду. Соткам українських скитальців у таборі Сомме Касерне бажаємо приємної їзди і доброго апетиту.

Документ політичної зрілості українців

Документ, що його поміщуємо — один з найважливіших актів нашого громадського життя впродовж останніх 30-х років.

Після ризького договору і Ради Амбасадорів та кривавого кордону на Збручі, яким відділено ліву руку від правої Національному Гераклеві українського народу, після останніх ворожих затій посягти між обидвома вітками української смоковниці зерна незгоди — оце вперше вдалося нам усунути з нашого життя руїницькі ферменти і створити єдиний фронт національної солідарності і любови друга друга.

Як про це ще не встигла донести українська преса, дійшло першого квітня ц. р. між лідерами наших політичних партій, преси і культурно-освітнього життя до повного замирення і згоди.

Стоючи непохитно на політичній платформі ЦПУЕ, видні мужи нашого еміграційного життя раз на все похоронили в Мюнхені історичну чуму нашого народу — незгоду і в присутності двох мирових суддів (Д-ра Ю. Старосольського і Мгра Осипа Утриска) скріпили свої палкі інтенції щодо мирного співжиття і згоди своїми власноручними підписами.

З яким ентузіазмом прийняла українська громадськість цей важливий історичний факт — свідчить становище обох наших Церков, яких Високодостойні Репрезентанти, короткими, але повними захоплення, словами його привітали.

Думаємо, що фото цього документу не лишиться холодною картокою журнального паперу, а силою свого опізненого і важкого народження змусить представників нашого життя на чужині до споду зревідувати свої дотеперішні істини.

В УКРАЇНІ НЕМАЄ НІОДНОГО БОЛЬШЕВИКА

Справа України нераз викликала на сторінках української преси багато дискусійних статей. Вдержання її як самостійної і від нікого незалежної одиниці — ось завдання сучасної нашої політичної еміграції, ЦПУЕ і заокеанських братів.

Як довідуємось з добре поінформованих джерел, в Україні немає ніодного большевика і вона знов виступить звесною на спортових майданах бізони.

Розмова про наше об

ІНТЕРВ'Ю З СЕВЕРИНОМ БОРА

Регенсбург, 1. квітня 1948.

У битком переповненій Кунстгалле Штадтпарк in Регенсбург ми ледве продираємось до широко відомого українського мистця С. Борачка, що є душею тутешньої виставки українського образотворчого мистецтва.

— Майстре! — звернувся я до нього задихавшись. Чи не були б Ви такі ласкаві і не посвятили б мені кілька хвилин для читачів „Комаря“?

— Більше, чим охоче! — відповідає сміючись організатор показу нашого образотворчого мистецтва на чужині. Але якщо Ви хочете від мене якоїсь до Вашого журналу карикатури, то, йібо, що з цього ніщо не вийде, бо я не карикатурист!... Ви маєте свого Дима то хай про це Вам димить. Він має чим димити!...

— Я знаю, що Ви не карикатурист! Спокійне надсенське небо і фіялкові відблиски паризьких вечорів нашптали Вам інших мелодій, інших кольорів і відчужань... По цьому питанню я не буду Вас тривожити і забирати Вам на золото обчислений час. Я хотів би лише відбутися з Вами коротеньке інтерв'ю для „Комаря“ про Ваші погляди на наше пластичне мистецтво, якого чудові зразки розвішені по стінах цього приміщення.

— Так, будь ласка! — поважним тоном говорить мистець. Ставляйте швиденько питання, а я Вам на все докладно відповім. Бачите — скільки відвідувачів, а в кожного стільки само питань, що й у вас.

Я витягнув блокнот, відчитав перше, ще в дорозі написав питання, і річезво запитав:

— Розкажіть, будь ласка, пане Северине, якими шляхами проходить сьогочасне наше образотворче мистецтво? Це питання надзвичайно цікаве і наші читачі, не знайшовши про це майже нічого в останньому „Альбомі“, будуть вам за цю інформацію дуже вдячні...

— Якими шляхами, питаєте? Гм... Різними, пане колего, шляхами!... З дальших околиць поштою, а з Мюнхену і Берхтесгадену, то привозять його самі мистці на власних плечах...

— Це надто очевидне! — кажу, здушуючи усмішкою. Але ваша відповідь досить гумористична.

— Ні, виставка зовсім не імпресіоністична. Ви грубо помиляєтесь. Типові імпресіоністичні речі тут виставив тільки я одиникий. Решта експонатів — це мішанина стилів — від академічного натуралізму — до таборового примітивізму. Але чужинці хвалять...

А з якого кута, скажіть мені, чужинці дивляться і оцінюють наші сьогочасні мистецькі надбання?

— Думаю, що з цього кута зправа. Тут найбільше сонця, і навіть такі недбайливі речі, як оці, що висять у дру-

Нещодавно влаштував український табір у Міттенвальді мешканцеві табору ген. Палію-Неїлі гучний ювілей. Для вшанування визначної постаті пана генерала споруджено йому в Міттенвальді 200-метровий пам'ятник, роботи відомого скульптора М. Мужина, що його фото передала нам до „Комаря“ Таборова Рада Міттенвальду.

Дисонанси нашого політичного життя на еміграції прекрасно зобразила вельми талановита малярка Галина Мазепа в своїй суто алегоричній картині „Байда“, де дух покійного основника Запорізької Січі перестерігає сучасних турків з „блискучого відокремлення“ перед козацьким луком народнього гніву.

Редакція „Комаря“, ві передплатницю, замови М. Дмитренка її портр в своему журналі. З причин адреси її не по заокеанських любителі картин можна слати в

С. Борачок Про Віддаючи наголовок кр матику, автор дав пр жажливої с

разотворче мистецтво

ЧКОМ ДЛЯ ЧИТАЧІВ «КОМАРЯ»

дзначаючи 10.000 свою
ла в відомого мистця
ет для поміщення його
політично виправданих
одаємо. Листи до неї від
в гарних і притягаючих
прост до його виконавця.

ект обкладинки епопеї.
нижки і її жахливу те-
оект справді зразково
обкладинки.

тому розі, — з цього кута набирають мистецької політури і прикмет пориваючої майстерності. Світло і тінь у пластиці — дуже важливі атрибути. Це щось таке, як на весіллі горілка і ковбаса...

— А чи могли б Ви розказати читачам нашого журналу дещо з-за рамків мистецької розняги, чи пак творчого камбрбуму?

— Не розумію, про що вам ходить!

— Мені йдеться про це, чим пояснити безліч незрозумілого в сучасному мистецтві?

— Нічим не дасться пояснити, бо — мистецтво — це фотознімка життя. Як ви не розумієте колорів життя, — не зрозумієте мистецтва. Цей процес не тільки стрічається в малярстві. Він помітний і в літературі. Чи вам, питаюся вас, зрозуміло, чому Костецкий починає свої „Оповідання про переможців“, яких навіть у цих оповіданнях зовсім немає, фрагментами нотного письма, а Шерех січневу „Арку“... свягим Миколаєм? Мистець у своєму творі дає свій і своїми очима бачений світ...

А який фактор, на вашу думку, найнеобхідніший у творчому процесі?

— Сигарки і на руці афідавіт! Це — найважливіший фактор. Повірте мені, що на світі муз немає. Є лише охота і потреба. Надхнення — це видумка малоталановитих або ліноків! Бігме!

Ви думаєте, що я творю з надхнення? Смійтесь! Добре би я виглядав, коли б чекав, аж воно надійде і залоскоче мою творчу інтуїцію своїм незримим пальцем. Чекати на хвилину надхнення — це значить нічого не робити. Я мав у Тербовлі одного дуже талановитого приятеля. Чекаючи на надхнення, посивів бідака і помер, нічого не створивши. Як з їжею приходить апетит так і, зятямте собі, з роботою з'являється надхнення.

— А які коштовні речі варто б пустити на ринок, не ризикуючи грошей?

— Тільки фет і золото! Венци ніц не піде!

— А чи не могли б ви порадити мені, які експонати з тутешньої виставки доцільно було б використати в „Комарі“?

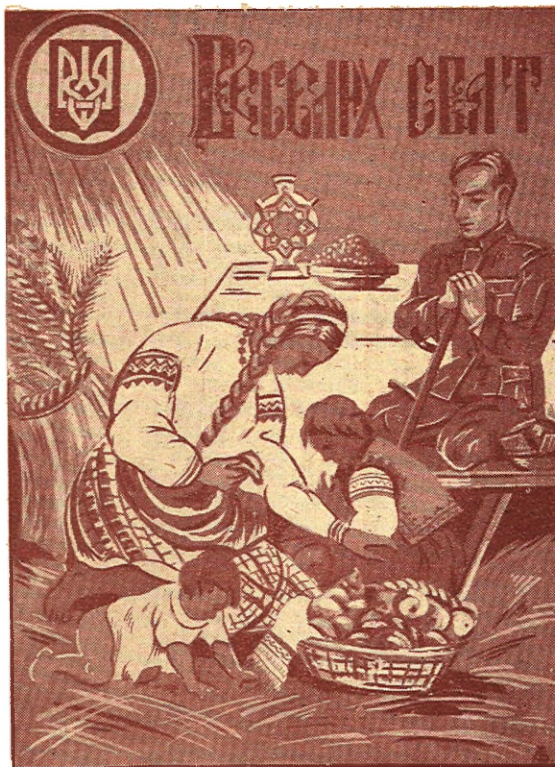
Відомий мистець нічого мені не відповів, лише вручив плік готових фот і миттю кинувся до групи французьких журналістів, що нетерпеливо ждали на нього, як на колишнього свого паризького приятеля, коло його образів.

— Виберіть собі з цього, що хочете! — стискаючи мені руку додав, а інтерв'ю напишем оба після виставки.

Я довго стояв, як ополомлений. Коліри і слова переливались чудовою райдугою і грали кришталевою музикою незрозумілих тонів барви, форми і життя.

До „Комаря“ інтерв'ю пишу сам. З захоплення не пригадую собі ні одного образу. Сподіюсь, що і мистець Борачок не пригадає собі ні одного свого слова з тієї розмови, яку він зі мною перевів під час небуденної виставки.

ТИМОТЕЙ СВЕРБИВУС

Дивачність теперішнього світового положення рельєфно відобразив відомий мистець Сев. Борачок у своїй картині, поєднуючи з розмислом Різдво з Великоднем. Репродукуємо цю картину як досконалу пародію на недавню фузію двох наших політичних партій, не додаючи до неї власних коментарів. Картину цю випозичаємо в Редакції „Нашого Життя“, яка закупила її для Видавництва „Українські Вісті“.

Редактор і головний карикатурист „Комаря“ ЕКО з питомим йому темпераментом і вникливою спостережливістю, фіксуючи для історії життя нашої еміграції, дав неперевершену картину з засідання Таборового Суду в Берхтсгадені. Фото зроблене в приміщенні Найвищого Суду, де вона красується на фронтонній стіні.

Українці в країні свободи

Шкода, що Колюмб віднайшов Америку. Чому не зачекав цей прекрасний край на мене, щоб я його відкрив. Ну, але годі. Зате я відкрию тут багато речей, що досі були закриті.

Я втік від Гітлера і Сталіна й їхав щось сім тисяч морських миль. Зате тепер не знаю, куди далі втікати від своєї тітки.

Вона опортуністка, а я пробував її „революціонізувати”. З того виникло між нами велике непорозуміння. Коли я почав говорити їй про „блискуче відокремлення”, експансивність українську (чого доказом є моя особа в Америці), про революційний активізм і т. д., то ще нічого. Тітка слухала з поблажливою усмішкою, напів дрімаючи в вигідному фотелі.

— Тіточко, — кажу, — тітко, скажіть мені, які тут порядки, де і як тут можна зробити революцію, просвітити народ, напоїти його духом експансивності...

Тітка слухала, слухала, а далі каже:

— Ти мені досі такого наговорив, що я й до кіна не потребую йти. Це все — каже — неправдоподібне, у нас продаються по десять центів книжечки з подібними історіями. То, — каже було там, а тут мусиш зовсім інакше жити й думати. Тут за такі „джовки” садять до криміналу. Людей таких називають інакше, як ти це робиш, і тут тобі не переливки — мусиш сидіти тихо. На Атлантийському океані ти повинен був всі ці історії вкинути до води. Але, — каже далі тітка, — я всетаки дуже зацікавлена тою історією з „блискучим відокремленням”. Розкажи мені точніше, бо у нас теж діються подібні історії, тільки це називається по-американськи „диворс” або розвід чоловіка з жінкою. Ти може, — каже тітка, — ще хворий від морської хвороби, може тобі в голові крутиться — недобре, тому такі

історії наплів, бо, знаєш, тут дуже тяжко пов'язати кінці. Я й досі не знаю, хто там в Європі кого й за що б'є, чи вас там б'ють чужі, чи ви самі між собою, хто правий, а хто ні, хто чого хоче й чому ви нарешті не зробите те, що вам подобається.

І тут я почав пояснювати, а потому розгорілася дискусія.

Ніяк не бралися голови моєї тітки довжелезні промови патріотичного змісту, бо, як каже, вже двадцятьдев'ять років їх слухає. Тітка хоче, щоб так само як дату виборів на американського президента устійнити, коли вже буде нарешті Україна й українці не потрібуватимуть рятунку.

Я побачив врешті-врешт, що шкода моєї говірливості й почав з іншої бочки.

Я перестрашив тітку, що в мене повно нешлюбних дітей в Німеччині й сумління гризе мене, щоб їм допомогти. Спершу дісталося мені.

— Бійся Бога, „бойс”, та ти з такої порядної родини й такого наробиш. Що ж тепер буде? А як так ІРО почне тобі присилати тут дітей, що з нами зробимо? Хіба на советський взір заложимо дитячий будинок й піклуватимемося дітьми? Далі тітка стала впитувати мене про подробиці мого Донжуанізму. Це для неї більш цікаве, чим усякі історії довкруги слова „патріотизм”.

Нарешті каже тітка:

— Велл, нема ради. Мусимо їм допомогти. Ти устійни точно скільки таких дітей там маєш, а я посилаю їм пакунки. І з цієї днини моя тітка ходить по крамницях, зносить бакси (пакуночки), скуповує ласощі й сорочинки, щоб вислати дітям. Безумовно, це є практична допомогова діяльність і деякі діти повинні бути за одержані пакунки вдячні не мені, а моїй тітці.

Очевидно, тут в Америці гроші

збирається на вулиці, як в старім краю гриби. Добре є вставати рано, тоді грубіші гроші і більше можна назбирати. Американські мільйонери тільки й ждуть на „блискучих молодців з Європи”. Я не можу від них теж обігнатися. Прямо крутаються попід двері.

Політику тут теж люди інакше розуміють.

Коли на одній промові я почав зовсім явно надуживати слова „патріотизм” і „революція”, якийсь український вуглекоп, що вже сорок років у Америці, перебив мене, кажучи:

— То всьо є файно і ми вас любимо, але скажіть коротко, скільки вам треба грошей. Ми вже даємо на Україну відколи до Америки приїхали, дамо і той раз.

Це, напевно, скоротило мою муку й атмосферу прояснилася.

Тут часто запитують мене люди, чи там в краю чув хтось про радіоапарат та про телефон, і чи є десь на Україні „летрика”.

Відношуся дуже нагушено до таких запитів й розказую молодим американкам українського походження (чи наоборот), що всякі винаходи у нас на Україні вже відомі, тільки під іншою назвою. І так — телефон називається по-нашому „пантофлева пошта”, а „атомік бомба” по-українськи має коротку назву „диня”.

Коли тут заходимо в розмову про українську історію, то я мушу обов'язково робити порівняння між ковбоями і запорозькими козаками, мушу відповідно кольоризувати й прикрашувати її (давню й сучасну) соковитими описами мордів, грабежів й руїни. Одна молода дівчина, не маючи відваги читати, що це я пишу до газет, питає — Скажіть, що це ви таке пишете до тих газет?

Знаючи американські смаки, відповідаю просто й без надуми:

— Читайте будь ласка. У мене що речення, то вистріл револьвера, що два, то труп. Пишу про українську „атомік-бомбу”, про українського „супермена”, про подорож на Марса та про всякі сенсаційні і любовні історії. Просто волосся дубом стає на голові. Є там теж про одного вусатого й віспуватого гангстера, тільки що трохи інакше він називається.

На другий тиждень землячка зголосилася з мою статтю і зі запитом, що те все має означати, де є обіцяні револьвери і трупи? Я скрутив, що це тільки починається, а пізніше буде того добра більше.

Ну, ну, — каже землячка, — ви людей не дуріть, а давайте більше трупів.

Так я мушу, дорогі читачі, перебудовуватися й морально удосконалюватися.

Американізуюся й шаравари переминюються мені в ковбойські райтки, а Запорозьку Січ заступає поволі Тексас.

Так без рідного клімату нидіє на чужині колишній патріот.

М. Волокита

Найновіше засідання МУР-у, присвячене найзнаменитішій появі нашого літературного року „Карикатурам з літератури”. Промову до численно зібраної публіки виголошує Улас Самчук.

Останні вісті

ПРИЧИНА САМОГУБСТВА МАСАРИКА

Советське пресове агентство повідомило, що причиною самогубства Яна Масарика була його нещаслива любов.

Органи безпеки, перевівши на території ЧСР енергійні розшуки, арештували кілька жінок, які добровільно признались до вини. На думку советської прокуратури — арештованим грозить найвищий вимір кари, бо їх жертвою впаав один з кращих синів демократичної Чехословаччини і відомий симпатик СССР.

ТАСС ПОВІДОМЛЯЄ

Прага, 1. IV. 1948. Після самогубства Яна Масарика вніс перебуваючий під домашнім арештом президент ЧСР д-р Едвард Бенеш до Москви заяву, щоб Політбюро дозволило йому виїхати до ЗДА з кількома доповідями про советську демократію.

Згідно з повідомленнями чеських втікачів — Берія приказав змусити Бенеша далі сидіти на президентському місці і зі свого мешкання нікуди не віддалятися.

ПРИНЦИПІАЛІСТ

— Пане товаришу! — каже Молотов до Маршала. — Вчора мене повідомили, що ви на одному бенкеті висловились, що СССР винен вам 20 мільярдів доларів.

— А чи ж це не відповідає дійсності? СССР справді нам стільки винен.

— Ми чесно винні вам лише 18 мільярдів. Щоб справді було 20 мільярдів, то мусите нам ще 2 мільярди доплатити.

ЗАСОБИ БЕЗПЕКИ

Сталінові донесли, що Масарик скочив через вікно і забився.

— Галло! — телефонує Сталін до Готвальда. — Яких заходів ви вжили, щоб у прийдешньому не повторялись такі компромітуючі випадки?

— Я приказав заґратувати всі вікна мешканцям ЧСР! — відповів самопевно Готвальд, а на міністрів не вибирати чехів.

СОВЕТСЬКЕ МАЙНО

До сільради приходить колгоспник і повідомляє, що його хату обікрали.

— А що вам забрали? — питає начальник міліції.

— Все, що було! — каже сумно колгоспник.

— Тобто?

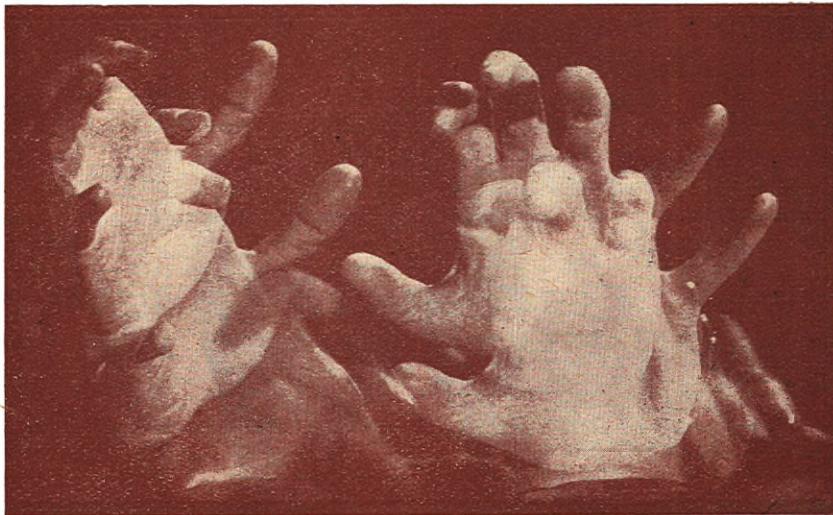
— Портрет Леніна, Сталіна, Молотова і сталінську конституцію.

ПЕВНЕ

— Цікаво, що зробить Америка, якщо СССР „освободить” Фінляндію?

— внесе протест!

Хто має „Комаря”, тому навіть таборова вода стається шампаном.

Нашому репортеру за залізною заслоною вдалося сфотографувати симпатичні пальчики одного большевицького божка під час його антиамериканської промови в Празі на похороні міністра Яна Масарика. Тими руками — говорив він — комунізм приборкає реакційні елементи світу і розправиться з діпстами. А восхли б вони йому!

Веселий куток

ЯСНО

- Татку, чому Бог створив перше Адама?
- Ну, щоб Адам міг свобідно промовити б: дай кілька слів.

ЛЕГЧЕ

- Король може правити державою вже в 14 р. життя, а женитися шойно в 18 році. Чому воно так?
- Бо легше є рядити державою, ніж жінкою.

ІНТЕРЕС

- Прошу звільнити мене на два дні.
- Інтерес чи забава?
- Інтерес — женюся.

СОН

Вона: Снилось мені, що я була на ліцитації мужчин. Платили там за декого по 10 тисяч, по 5, 3, 2...

Він: Чи були такі, як я?

Вона: Так, тузін за 25 сотиків.

ПОДРУЖЖА

- Ну, знаєш, що твоя мама ще до останньої хвилини не могла стриматися від погроз.
- Яких погроз?
- Сказала: до побачення.

НЕОЦІНЕННЕ

Терапонтій Рило — мій камрат єдиний —

Похорон мав вчора власної дружини.

І як став над гробом сльози проливати —

Нас кількох взялося друга розважати.

— Не дивуйтесь, люди — втерши сльози, мовив —

Я зовсім не плачу, що втеряв ті брови.

З жінкою я стратив щось більш неї варте:

І з розпуки крикнув: Лебенсміттелькарти!

ВЕРШКИ

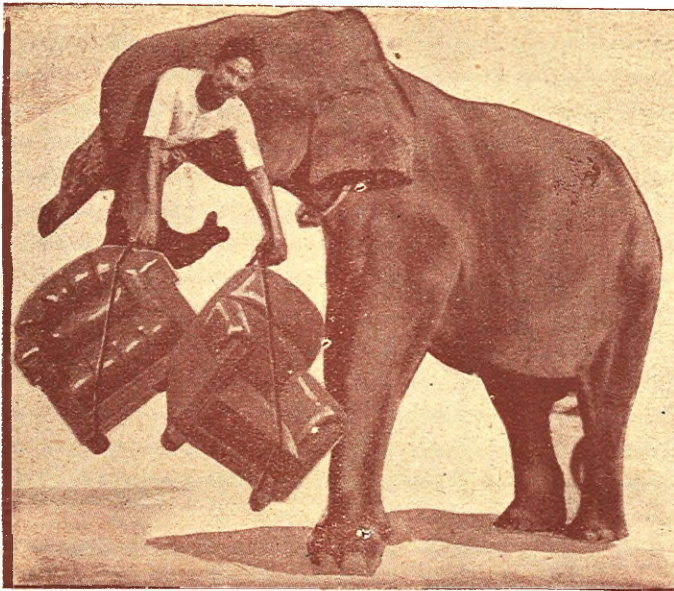
Наївности — вірити в консолідацію нац. сил.

Послужу — відступити для Таборової Ради навіть останній пайок зупи.

Обережности — ввійти до чужої кімнати, не діткнувшись клямки.

Советської політики — битись до останнього китайця.

Неможливости — зайти пішком до Канади.

ЗАБАГАТО МІНІСТРІВ — ЗАМАЛО ФОТЕЛІВ

В час, коли між українськими політичними партіями на еміграції проходить зтяжна боротьба за міністерські фотелі, висланник відомого середовища до Північної Африки вже успів придбати для „піславших його” два шкурятяні фотелі. Наше фото представляє блискучого дипломата під час його гостинного виступу в Ельвангені, де, щоб збудити заздрість членів інших партій, демонстрував свої дипломатичні здобутки.

(Фото: ДЕНА-тур.)

Як повідомляють вістки з України, мають у Єзуїтському Городі у Львові, де досі стояв пам'ятник Голуховському, поставити пам'ятник Жданову.

На ілюстрації — позує Жданов скульпторові в приміщенні Будинку Народньої Творчости на вулиці Францішканській у Львові.

КОЛИ НЕ БАЧИТЬ ПРАВИЦЯ...

Фоторепортер „Комаря” зловив у Ганновері на плівку „засіб” большевицької пропаганди в Західній Європі. Доляри, що видніють на „демократичній” долоні комуністичного горлоріза, є „своєї роботи” і з Америкою мають стільки спільного, що має Рим з Кримом...

КУПУЙТЕ

Передплачуйте, читайте і поширюйте журнал найдемократичнішого гумору карикатури і сатири

«КОМАР»

„КОМАР” (Іжак)

Двожизневик сатири і гумору.

Ціна числа — 2 нім. марки.

Вид. Спілка „Скоморох”.

Редагує: Колегія.

Головний редактор:

Наум Трирозум

Заст. редактора

Д-р Ярема Галайда

Authorised by EUCOM Hq. Civil

Affairs Division

Editor J. Lycholt.

Druck: N/0379

Редакція і Адміністрація:
„The Hedgehog”, München 8, Rosen-
heimerstrasse 46a, кімн. 114.